

Nyávogi úr

Volt egyszer egy embernek egy öreg kandúrja, de olyan öreg volt már szegény, hogy egeret sem bírt fogni. Egy szép napon a gazda kivitte a kandúrt az erdőbe: „Minek nekem ez a vén macska, csak ingyen etetem, inkább járjon az erdőben.” Ott is hagyta szegényt az erdőben, és ezzel hazament. Kis idő múltán a kandúr találkozott a rókával. Kérde tőle a róka: - Ki fiaborja vagy? A kandúr így válaszolt: - Én vagyok Nyávogi úr. - Tudod mit, légy az én férjem, én meg a feleséged leszek. Nyávogi úr beleegyezett. A róka elvezette Nyávogi urat a házába, dédelgette: ha megfogott egy tyúkocskát, már nem egyedül ette meg, hanem elvitte Nyávogi úrnak. Egyszer egy nyulacska meglátta a rókát, és azt mondja neki: - Rég nem láttalak, elmegyek hozzád, vendégségbe. A róka meg így szólt: - Van már nekem férjem, a Nyávogi úr, széttép téged, ha meglát! A nyúl elmesélte a farkasnak, a medvének és a vaddisznónak, hogy milyen erős Nyávogi úr. Összegyűltek az állatok, gondolkozni kezdtek: hogyan láthatnák meg Nyávogi urat. Végül így döntöttek: - Hívjuk meg ebédre. Nyomban meg is beszéltek, hogy ki mit hozzon az ebédhez. Azt mondja a farkas: - Én húst hozok, hogy legyen a levesbe. A vaddisznó megszólal: - Én répát meg krumplit hozok. A medve azt dörmögi: - Én meg finom lépes mézet. A nyúl így ajánlkozik: - Én hozom a káposztát. Be is szereztek mindent, megkezdődött az ebédfőzés, Amint kész volt az ebéd, azon tanácskoztak: ki menjen el meghívni Nyávogi urat. A medve így szólt: - Én már öreg vagyok, nem bírok elszaladni, ha megtámad. A vaddisznó azt mondta: - Én is nehezen mozgok. A farkas is húzódozott: - Hát bizony, én sem vagyok már fiatal, meg a szemem is rossz. Nem maradt más hátra: a nyulacskanak kellett mennie. Odaér a nyúl a rókalyukhoz, a róka kidugja a fejét, látja, hogy ott áll a nyúl két lábon. Kérde tőle: - Mi járatban vagy, nyúl koma? - A farkas, a medve, a vaddisznó meg én kérjük, hogy gyere el hozzánk Nyávogi uraddal ebédre! - Jól van, elmegyek, de ti bújjatok el, mert a férjem széttép benneteket – válaszolta a róka. Hazaszalad a nyulacska nagy dicsekedve: - Meghívtam őket, de a róka azt mondta, rejtőzzetek el, mert Nyávogi úr valamennyiünket széttép. El is rejtőztek: a medve felmászott a fára, a farkas egy bokor mögé bújt, a vaddisznó befúrta magát a száraz levelek közé, a nyulacska pedig eltűnt a bokrok között. Hozza a róka Nyávogi urat. Amikor a macska meglátta az asztalon a rengeteg húst, nyávogni kezdett: - Miau!... Miau!... Miau!... Megijedtek az állatok. - Bizonyára nincs megelégedve, kevés neki az ebéd, azért nyivákol! Felfal ez még minket is! Felmászott Nyávogi úr az asztalra, nekilátott az ebédnek, még hunyorgatott is hozzá, annyira ízlett neki. Mikor aztán jóllakott, elnyújtózott az asztalon. A vaddisznó az asztal közelében volt megbújva a levelek alatt, és valahogy egy szúnyog éppen megcsípte a farkát. Erre a vaddisznó nagyot csapott a farkával; a kandúr azt hitte, hogy egy egér szaladt el mellette, és nyomban utána ugrott a disznó farkának. Az pedig megijedt, és futásnak eredt. De Nyávogi úr is annyira megrémült a vaddisznó láttán, hogy felugrott a fára, és éppen arra az ágra, amelyiken a medve ült. Mikor a medve meglátta, hogy a kandúr feléje tart, még feljebb mászott a fán, aztán még feljebb – egy olyan vékony ágra, hogy leszakadt alatta, és zsupsz! – ráesett a farkasra, s majdnem agyonnyomta szegényt. Szörnyen megijedtek, nekiiramodott az egész állatsereg, futott, ki merre látott. Aztán mikor megint összejöttek, ezt mondogatták egymásnak: - Milyen aprócska ez a Nyávogi úr, és mégis majdnem felfalt valamennyiünket.